

SPROSTOWANIA**Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-86/17**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 104 z dnia 3 kwietnia 2017 r.)

(2017/C 231/73)

Opublikowany komunikat w sprawie T-86/17 Le Pen/Parlament otrzymuje brzmienie:

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2017 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-86/17)

(2017/C 104/85)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marion Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceccaldi i J.-P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego opatrzonej datą 5 grudnia 2016 r., podjętej na podstawie decyzji 2009/C 159/01 Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, w której to decyzji stwierdzono istnienie zadłużenia po stronie skarżącej w wysokości 298 497,87 EUR z tytułu nienależnie wypłaconych kwot w ramach zatrudniania asystentów parlamentarnych i uzasadniono odzyskanie tej sumy oraz powierzono urzędnikowi zatwierdzającemu we współpracy z księgowym instytucji odzyskanie tej wierzytelności na podstawie art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego i art. 66, 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego,
- stwierdzenie nieważności noty debetowej nr 2016-1560 z dnia 6 grudnia 2016 r. informującej skarżącą, że po jej stronie zostało stwierdzone zadłużenie w wysokości 298 497,87 EUR w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 5 grudnia 2016 r., że postanowiono odzyskać nienależnie wypłacone kwoty z tytułu zatrudniania asystentów parlamentarnych i zastosować art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła oraz art. 66, 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego,
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania,
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego zapłaty na rzecz Marine Le Pen kwoty 50 000,00 EUR tytułem zwrotu kosztów podlegających zwrotowi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 12 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku kompetencji autora aktu. Strona skarżąca uważa, że decyzja sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 5 grudnia 2016 r. (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) leży w kompetencjach Prezydium Parlamentu Europejskiego, a osoba, która podpisała decyzję nie była do tego upoważniona.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku – zdaniem skarżącej – uzasadnienia zaskarżonej decyzji, podczas gdy wymóg taki jest zapisany w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych poprzez wskazanie w zaskarżonej decyzji sprawozdania z dochodzenia prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych („OLAF”) i zakończonego w dniu 26 lipca 2016 r., które to sprawozdanie nie zostało przekazane skarżącej. Tak więc strona skarżąca nie została wysłuchana i nie mogła skutecznie się bronić, ponieważ sekretarz generalny odmówił przekazania jej dokumentów leżących u podstaw zaskarżonej decyzji.
 4. Zarzut czwarty, dotyczący braku osobistego zbadania akt przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego. Zdaniem strony skarżącej ograniczył się on do powtórzenia sprawozdania OLAF i nie przeprowadził osobiście analizy sytuacji skarżącej.
 5. Zarzut piąty, dotyczący nieistnienia faktów stanowiących poparcie zaskarżonej decyzji oraz związanej z nią noty debetowej (zwanych dalej „zaskarżonymi aktami”) z uwagi na nieprawidłowość przyjętego stanu faktycznego.
 6. Zarzut szósty, dotyczący odwrócenia ciężaru dowodu. W tej kwestii strona skarżąca uważa, że to nie do niej należy przedstawienie dowodu na pracę swojej asystentki parlamentarnej, lecz – przeciwnie – do właściwych organów należy udowodnienie, że jest inaczej.
 7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności poprzez brak uzasadnienia dochodzonej kwoty w szczegółach oraz w odniesieniu do metody jej obliczenia, co zakłada, że asystentka parlamentarna nigdy dla skarżącej nie pracowała.
 8. Zarzut ósmy, dotyczący nadużycia władzy poprzez przyjęcie zaskarżonych aktów w celu pozbawienia strony skarżącej, posłanki do Parlamentu Europejskiego, środków na wykonywanie mandatu.
 9. Zarzut dziewiąty, dotyczący nadużycia proceduralnego. Strona skarżąca uważa, że sekretarz generalny – w celu uniknięcia obowiązku przesłania jej będącego w jego posiadaniu sprawozdania OLAF – w sposób niezgodny z prawem przesłał wniosek o przekazanie tego sprawozdania do OLAF, który takiego przekazania nie dokonał.
 10. Zarzut dziesiąty, dotyczący dyskryminującego traktowania oraz istnienia fumus persecutionis, ponieważ sytuacja towarzysząca niniejszemu sporowi jest wymierzona wyłącznie przeciwko skarżącej i jej partii.
 11. Zarzut jedenasty, dotyczący naruszenia niezależności posła oraz skutków braku mandatu wiążącego. Zaskarżone akty mają zdaniem skarżącej niewątpliwie na celu ograniczenie swobody wykonywania mandatu poselskiego skarżącej poprzez pozbawienie jej środków finansowych niezbędnych do wykonywania jej zadań. Ponadto posłanka nie może otrzymywać od sekretarza generalnego instrukcji do sposobu wykonywania mandatu pod groźbą kar finansowych.
 12. Zarzut dwunasty, dotyczący braku niezależności OLAF, ponieważ organ ten nie oferuje żadnej gwarancji bezstronności i uczciwości i jest zależny od Komisji Europejskiej.
-